

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sylwana Wirth
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 28 lutego 2018 r.

sprawy H. B.

syna W. i H. z domu J.

urodzonego (...) w O.

oskarżonego z art. 224 § 2 kk i art. 226 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk, art. 226 § 1 kk w związku z art. 57a § 1 kk, art. 222 § 1 kk w związku z art. 57a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżanego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 14 listopada 2017 r. sygnatura akt II K 797/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

- 1. uchyła orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie IV dyspozycji,**
- 2. w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I dyspozycji przyjmuje, iż działanie jego polegało na tym, że w okresie od 17 listopada 2014 roku do 17 lutego 2015 roku w P. woj. (...) w realizacji z góry powziętego zamiaru, groźbami oraz znieważaniem pracowników (...) - podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych - Kierownika M. W. i pracowników socjalnych W. K., D. K. oraz E. M., wywierał wpływ na ich czynności urzędowe podejmowane w trybie administracyjnym, związane z ubieganiem się przez oskarżonego o świadczenia z zakresu pomocy społecznej, a karę wymierzoną za ten czyn podwyższa do 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,**
- 3. w punkcie III dyspozycji podwyższa wymierzoną karę do 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;**
- 4. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. P. B. z Kancelarii Radcowskiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 62/18

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Kłodzku wniósł akt oskarżenia przeciwko H. B. oskarżając go o to, że

I. w okresie od 12 listopada 2014 roku do 17 lutego 2015 roku w P. pow. (...), woj. (...) w realizacji z góry powziętego zamiaru, przemocą oraz groźbami wywierał wpływ w sposób bezprawny z jednoczesnym użyciem słów mogących być odebranymi jako znieważeniem pracowników (...)w osobach kierownika ośrodka M. W. oraz pracowników socjalnych w osobach W. K., D. K. oraz E. M., podczas i w związku z wykonywanymi przez nich obowiązkami polegającymi na realizacji czynności w trybie administracyjnym z osobą ubiegającą się o świadczenie z zakresu pomocy społecznej realizowanej w ramach zadań – czynności urzędowych pracowników w/w organu,

tj. o czyn z art. 224§1 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk

II. w dniu 05 grudnia 2015 roku w P. pow. (...) woj. (...), znieważał funkcjonariuszy Policji w osobach sierżanta sztab. R. B. i post. R. G. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe, podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, przy czym działając publicznie, bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego

tj. o czyn z art. 226§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk

III. w tym samym miejscu i czasie co w pkt II naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji w osobie post. R. G. w ten sposób, że opluł wymienionego i uderzył go z pięści w żebra, przy czym działał publicznie, bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego,

tj. o czyn z art. 222§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2017 roku (sygnatura akt II K 797/16) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oskarżonego H. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 224§1 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 224§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego H. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 226§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk i za to na podstawie art. 226§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego H. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku tj. czynu z art. 222§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk i za to na podstawie art. 222§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu H. B. karę łączną 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 69§1 kk i art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesił tytułem próby na okres lat 3 (trzech);

VI. na podstawie art. 57a§2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego R. B. nawiązkę w kwocie 300 (trzystu) złotych i na rzecz pokrzywdzonego R. G. dwie nawiązki po 300 (trzysta) złotych;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej T. D. kwotę 1682,64 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VIII. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych wydatki poniesione w sprawie zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok co do winy oraz co do kary, zarzucając:

I. na podstawie art. 438 pkt 1 kpk obrazę przepisów prawa materialnego tj.:

1. art. 224§1 kk poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że przepis ten chroni działalność funkcjonariuszy publicznych – w sytuacji gdy z jego brzmienia wynika, że chroni on działalność wymienionych w nim podmiotów tj. czynności urzędowe organu administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego, odmiennie niż przepis art. 224§2 kk,

2. art. 226§1 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie ponieważ przestępstwo określone w art. 226§1 kk może być popełnione jedynie umyślnie z zamiarem bezpośrednim a zachowanie sprawcy przestępstwa określonego w tym przepisie określone jest czasownikiem „znieważa” co oznacza, że nie jest możliwe jego zastosowanie przy ustaleniu, że oskarżony „użył słów mogących być odebranymi jako „znieważenie”,

3. art. 12 kk poprzez jego niewłaściwe zastosowanie – w sytuacji gdy zachowania o których mowa w art. 12 kk mogą być podjęte tylko w wykonaniu z góry powziętego zamiaru co oznacza, że zanim „popełnione” zostanie pierwsze zachowanie, zamiarem winno być objęte kolejne – aż do ostatniego – przy czym tego z góry powziętego zamiaru nie wolno domniemywać ponieważ musi być on udowodniony,

II. na podstawie art. 438 pkt 2 kpk obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku tj. art. 7 kpk poprzez dokonanie oceny dowodów z pominięciem wskazań określonych w tym przepisie czego konsekwencją było błędne przyjęcie, że:

1. oskarżony znieważył funkcjonariuszy policji słowami powszechnie uznanymi za obelżywe oraz uderzył i opluł funkcjonariusza policji R. G., w sytuacji gdy:

a) świadkowie A.B. K. oraz M. K. i W. W. obserwujący przebieg interwencji nie widzieli aby oskarżony uderzył policjanta,

b) zeznania świadka R. B. były nieobiektywne – ponieważ oceniał oskarżonego negatywnie jako osobę „skargową” podważającą jakiegokolwiek decyzje policji,

c) zeznania świadka R. G. nie można uznać za wiarygodne wobec ich sprzeczności w opisie przebiegu interwencji z zeznaniami świadka M. K. – który podawał odmiennie niż R. G. że oskarżony grzecznie wyszedł z policjantami z lokalu, następnie wywrócił się i nie miał spuszczonej spodni, natomiast R. G. podawał, że „jak go zastaliśmy to miał opuszczoną garderobę jak pomagaliśmy mu wstać i się szarpaliśmy to staraliśmy się podciągnąć” zatem wobec tak istotnych różnic w relacjach z przebiegu interwencji funkcjonariuszy 5 grudnia 2015r oraz odmiennych zeznań świadków A.B. K., M. K. i W. W. nie było podstaw do uznania, że oskarżony znieważył funkcjonariuszy oraz naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji R. G.

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Apelacje od powyższego wyroku wywiódł prokurator, zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego H. B., zarzucając:

I. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego za każdy czyn przypisany oskarżonemu w wymiarze trzech miesięcy pozbawienia oraz wymierzenia kary łącznej w wymiarze trzech miesięcy pozbawienia wolności, co oznacza zastosowanie zasady pełnej absorpcji, gdy tymczasem całokształt okoliczności faktycznych ustalonych w tej sprawie, a w szczególności fakt, że dwa czyny, za które skazany został oskarżony miały charakter występku chuligańskiego wskazują, iż w przedmiotowym postępowaniu należało wymierzyć surowszą karę pozbawienia wolności;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na zawieszeniu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, gdy tymczasem całokształt okoliczności ustalonych w postępowaniu, a przede wszystkim, że dwa czyny popełnione przez oskarżonego miały charakter występku chuligańskiego nie uzasadniał zastosowania tego środka probacji

a podnosząc powyższe zarzuty wniósł o

I. zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie kary i wymierzenie oskarżonemu, kary:

- za czyn opisany w pkt I wyroku 6 miesięcy pozbawienia wolności
- za czyn opisany w pkt II wyroku 5 miesięcy pozbawienia wolności
- za czyn opisany w pkt III wyroku 5 miesięcy pozbawienia wolności

i wymierzenie kary łącznej w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności

II. utrzymanie w mocy pozostałych rozstrzygnięć Sądu I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonego poparł apelacje i wnioski w niej zawarte, licząc koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Prokurator poparł apelacje prokuratora, uzupełniając wniosek apelacji wniósł o uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. V, a dot. warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, alternatywnie orzeczenie obowiązku z art. 72§1 pkt 2 kk poprzez orzeczenie obowiązku przeproszenia wszystkich pokrzywdzonych na piśmie w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku ewentualnie orzeczenie obowiązku powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Sąd okręgowy zważył:

kontrola instancyjna wydanego orzeczenia, zainicjowana wywiedzionymi w sprawie apelacjami odniosła ten skutek, iż konieczna stała się częściowa zmiana zaskarżonego wyroku.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego

Przystępując do analizy zarzutu naruszenia art. 224§1 kk, a obrazę którego to przepisu skarżący upatruje w błędnej wykładni przepisu polegającej na uznaniu, że przepis ten chroni działalność funkcjonariuszy publicznych – w sytuacji gdy z jego brzmienia wynika, jak stwierdza skarżący, że chroni on działalność wymienionych w nim podmiotów tj. czynności urzędowe organu administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego, odmiennie niż przepis art. 224§2 kk na początku poczynionych rozważań zauważyć należy, iż penalizacji na podstawie przepisu art. 224§1 kk podlega wywieranie wpływu na czynności urzędowe organu administracji rządowej, innego organu państwowego lub samorządu terytorialnego za pomocą groźby bezprawnej lub przemocy. W doktrynie odnośnie powyższego przepisu wskazuje się, iż sposobem działania sprawcy jest zastosowanie przemocy lub groźby

bezprawnej. Przemoc może być ukierunkowana na osobę funkcjonariusza bądź na inną osobę. Może być ukierunkowana także na przedmiot, ponieważ przepis nie wymaga, by była to przemoc wobec osoby (Górniok, Przepisy, s. 33). W każdym razie chodzi tu o oddziaływanie środkami fizycznymi, które uniemożliwiają lub udaremniają opór, prowadząc do przełamania woli osoby zmuszanej lub uniemożliwiając jej powzięcie woli (Hanausek, Przemoc, s. 69). Pojęcie groźby bezprawnej należy rozumieć tak jak na gruncie przepisów art. 115 § 12 i art. 191 kk. (por. Mozgawa M. (red.), Budyn-Kulik M., Kozłowska-Kalisz P., Kulik M. Kodeks karny. Komentarz aktualizowany. System Informacji Prawnej Lex). W świetle dowodów sprawy ocenionych w sposób swobodny nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego miało niewątpliwie na celu wywarcie wpływu na podejmowane przez M. W. i pracowników socjalnych (...) W. K., D. K. oraz E. M. czynności, wymieniony H. B., w okresie od 17 listopada 2014 roku do 17 lutego 2015 roku w P. groził oraz używał słów wulgarnych wobec wskazanych osób tj. M. W. i W. K., D. K. oraz E. M. – a miało to miejsce podczas i w związku z wykonywanymi przez te osoby czynnościami urzędowymi podejmowanymi w trybie administracyjnym, a które związane były z działaniami podjętymi przez H. B. o uzyskanie świadczenia z zakresu pomocy społecznej. Poprzez zastosowane środki – groźby oraz wypowiedane słowa wulgarnie oskarżony zmierzał bezpośrednio do wywarcia wpływu na wskazane osoby w celu podjęcia przez nie konkretnych działań.

Rozpatrując podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut naruszenia art. 226§1 kk zasadnym pozostaje zauważyć, iż w przedmiotowej sprawie nie można uznać za zasadny wyrażony w apelacji pogląd skarżącego, iż słowa wypowiedane przez oskarżonego wobec pracowników (...) tj. M. W. i W. K., D. K. oraz E. M. podczas i w związku z wykonywanymi przez te osoby czynnościami urzędowymi podejmowanymi w trybie administracyjnym, nie mogą zostać potraktowane jako znieważające. Zauważyć w tym miejscu należy, iż jak wskazuje się w doktrynie odnośnie art. 226 kk typ czynu zabronionego określony w §1 komentowanego przepisu ma dwa przedmioty ochrony: prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych i samorządowych oraz godność funkcjonariusza publicznego lub osoby do pomocy mu przybranej. Prawidłowe funkcjonowanie wskazanych powyżej instytucji chronione jest poprzez zapewnienie poszanowania dla funkcjonariuszy publicznych, pełniących obowiązki służbowe (por. Wróbel W. (red.), Zoll A. (red.), Barczak-Oplustil A., Bielski M., Bogdan G., Cwiakalski Z., Iwański M., Jodłowski J., Kardas P., Małecki M., Pilch A., Raglewski J., Rams M., Sroka T., Szewczyk M., Wojtaszczyk A., Zając D., Zontek W. Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Część II. Komentarz do art. art. 212-277d System Informacji Prawnej LEX). Analizując niniejszą sprawę zaznaczyć należy, iż negatywne uwagi oraz wypowiedzi oskarżonego pod adresem wymienionych pracowników tego ośrodka zmierzały do naruszenia godności osobistej tych osób i były wyrazem wzgardy dla tych do których zostały skierowane. Nie można przy tym nie zauważyć, iż wymieniony miał świadomość do kogo kieruje wypowiedane słowa i w jakiej sytuacji. Wbrew temu co sugeruje autor apelacji oskarżony działał wówczas z zamiarem bezpośrednim i swój zamiar zrealizował. Analizując sprawę zważyć jednakowoż należy, iż w treści opisu czynu z art. 224§1 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk zawarto niewłaściwe wskazanie, iż oskarżony czynu tego dopuścił się z „używając słów mogących być odebranymi jako znieważeniem” oraz użyciem przemocy - na aspekt zastosowania wówczas przemocy przez oskarżonego nie wskazują zgromadzone dowody. Opis tego czynu wymagał korekty. Z tych też względów koniecznym stało się dokonanie odpowiedniej modyfikacji opisu czynu z art. 224§1 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk, a którego popełnienie zarzucano oskarżonemu.

Za chybiony uznać ponadto należy trzeci z podniesionych we wniesionym środku odwoławczym zarzutów naruszenia prawa materialnego tj. art. 12 kk a mający polegać na jego niewłaściwym, zdaniem skarżącego, zastosowaniu – w sytuacji gdy, jak podnosi autor apelacji, zachowania o których mowa w art. 12 kk mogą być podjęte tylko w wykonaniu z góry powziętego zamiaru co oznacza, że zanim „popełnione” zostanie pierwsze zachowanie, zamiarem winno być objęte kolejne – aż do ostatniego – przy czym tego z góry powziętego zamiaru nie można domniemywać ponieważ musi być on udowodniony. Rozpatrując powyższy zarzut podkreślenia wymaga, iż stosownie do treści art. 12 kk, w którym unormowana została instytucja czynu ciągłego, dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony; jeżeli przedmiotem zamachu jest dobro osobiste, warunkiem uznania wielości zachowań za jeden czyn zabroniony jest tożsamość pokrzywdzonego. Zaznaczyć nadto w tym miejscu należy, iż jak wskazuje się zachowania podjęte w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, o którym mowa w art. 12 k.k., to działania w zamiarze obejmującym całość akcji przestępczej w takim znaczeniu, że sprawca

wyraża gotowość do wykorzystania powtarzającej się sposobności do popełnienia przestępstwa i tę sposobność wykorzystuje. Wystarczającym przy tym jest, gdy sprawca obejmuje zamiarem, chociaż w ogólnych zarysach, wykonanie czynności składających się na czyn ciągły, zakładając podejmowanie ich sukcesywnie, w krótkich odstępach czasu, korzystając z każdej nadarzającej się ku temu okazji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 5 marca 2015 roku II Aka 2/15). Przeprowadzone i ocenione w sposób swobodny dowody, wskazują na to, że oskarżony H. B. podejmując już pierwsze z zachowań działał z góry powziętym jednym zamiarem - zamiar ten istniał od początku, już w momencie przystępowania przez wymienionego do popełnienia pierwszego z zachowań i obejmował wszystkie dalsze zachowania skierowane wobec pracowników ośrodka pomocy społecznej. Zważyć należy, iż niewątpliwym pozostaje, że wymieniony ubiegał się o przyznanie stosownych świadczeń z zakresu pomocy społecznej. Zwrócić przy tym należy uwagę, iż oskarżony miał świadomość tego jaki jest sposób postępowania, procedura w sprawach związanych z udzieleniem świadczenia z zakresu pomocy społecznej - w tym kwestii związanych z potrzebą przeprowadzenia wywiadu - (aktualizacji przy składanych kolejno wnioskach) jak i uzyskania stosownych oświadczeń oraz innej niezbędnej dokumentacji, a także koniecznością wykonania, przeprowadzenia przez pracowników tegoż organu - w ramach realizowanych w trybie administracyjnym zadań - innych wymaganych czynności. Swoim zachowaniem H. B. zmierzał do wywarcia wpływu na wymienionych pracowników tego ośrodka pomocy społecznej w celu podjęcia przez te osoby konkretnych działań.

Za niezasadny uznać nadto także należy podniesiony przez obrońcę oskarżonego zarzut naruszenia art. 7 kpk. Przeprowadzona w przedmiotowej sprawie przez sąd I instancji analiza zgromadzonych dowodów mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

Skarżący w przedstawionej argumentacji odwołuje się do zeznań świadka W. W. czyniąc uwagi, iż „z zeznań W. W., które składał na rozprawie 14 listopada 2017r oraz w postępowaniu przygotowawczym (k. 119) nie wynika, iżby oskarżony uderzył kogoś z interweniujących funkcjonariuszy”, odnosząc się do wyrażonego zapatrywania nie można nie zauważyć, iż W. W. opisując zachowanie się oskarżonego i m.in. wskazując w swojej relacji, iż wymieniony w czasie tej interwencji wyrwał się, kładł na ziemi a także, iż widział jak mężczyzna ten jednemu z policjantów plunął w twarz, świadek zaznaczył także, iż nie patrzył cały czas w stronę przeprowadzających interwencje funkcjonariuszy - z relacji W. W. wynika zatem, iż nie obserwował on całego tego zdarzenia. Jak podał w swoich zeznaniach w złożonych w dniu 21.12.2015 roku W. W. cyt. „widziałem również jak jednemu z policjantów mężczyzna plunął w twarz. Ogólnie mężczyzna wyrwał się kład się na ziemi po czym wstawał za pomocą policjantów i ogólnie opisując to miałem wrażenie że się z nimi szarpał i być może podczas tej szarpaniny uderzył jednego z policjantów ale ja tego nie widziałem ponieważ nie patrzyłem cały czas w ich stronę” (k. 119), zeznania te świadek podtrzymał po odczytaniu na rozprawie głównej. Odwołując się zaś do zeznań M. K. skarżący przytacza pewien wybrany fragment relacji świadka, nie analizując całokształtu przedstawionej przez M. K. relacji i wskazywanych kwestii, w tym sygnalizowanego przez wymienionego aspektu, iż w tym czasie, gdy zaobserwował zaistniałe zdarzenie na pewno było już ciemno. Rozpatrując tezy przedstawione przez skarżącego kwestionującego w apelacji sprawstwo oskarżonego jak i wyrażane poglądy o braku podstaw do uznania, że wymieniony znieważył funkcjonariuszy oraz naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji R. G. nie można nie zauważyć, iż z zeznań świadków A. B. K., W. W. i M. K. wynika, iż oskarżony H. B. przejawiał negatywne zachowania wobec interweniujących funkcjonariuszy. Jak wskazano już powyżej w swoich zeznaniach świadek W. W. zaznaczył, iż widział jak opisywany mężczyzna wobec którego podjęta została interwencja jednemu z policjantów plunął w twarz, na zaistnienie takiej sytuacji wskazywała również w swojej relacji A. B. K. wskazując, iż cyt. „widziałam jak oskarżony opluł policjanta” (k. 434). W swojej relacji świadek jednoznacznie wskazała także odnosząc się do okoliczności zajścia i zachowania wówczas oskarżonego, iż cyt. „jak przyjechała policja i próbowała mu pomóc wstać to zaczął się z nimi szarpać, krzyczeć i wyzywać policjantów” (k. 434). Zwrócić w tym miejscu należy uwagę iż z zachowania oskarżonego w czasie interwencji przeprowadzanej przez funkcjonariuszy policji R. G. i R. B. wynika, iż oskarżony wiedział, że podejmowane przez niego działania kierowane są do funkcjonariuszy policji pełniących służbę. Nadmienić jednocześnie także należy, iż przepis art. 222§1 nie wymaga, by w wyniku naruszenia nietykalności doszło do spowodowania określonych obrażeń. Skarżący kwestionując ocenę dowodów sprawy wyraża stanowisko, iż zeznania świadka R. B. były nieobiektywne - ponieważ oceniał oskarżonego jako osobę „skargową” podważającą jakiegokolwiek decyzje policji. Analizując zeznania świadka złożone w sprawie

w tym przedstawione przez świadka wypowiedzi na rozprawie głównej w dniu 15 maja 2017 roku, tak z osobna jak i w powiązaniu z innymi dowodami sprawy stwierdzić należy, iż złożone przez R. B. zeznania zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności. Samo wskazanie przez świadka na aspekt podważania - przez oskarżonego wydawanych decyzji, nie stanowi podstawy do automatycznego odrzucenia dowodu z zeznań wymienionego świadka jako niemiarodajnego, dyskwalifikacji tego dowodu. Rozpatrując wyrażane w apelacji zapatrywania zasadnym pozostaje nadto zauważyć, iż z relacji świadków W. W. i A. B. K. wynika, iż oskarżony w czasie tego zdarzenia znajdował się obok lokalu znajdującego się w P., a funkcjonariusze policji podeszli do niego celem przeprowadzenia interwencji. W swoich zeznaniach świadek A. B. K. wskazała, iż cyt. „Pan leżał na schodach przy wejściu do restauracji, ktoś z osób przebywających w pobliżu musiał wezwać policję. Jak przyjechała policja i próbowali mu pomóc wstać to zaczął się z nimi szarpać, krzyczeć i wyzywać policjantów” (k. 434 verte). Kwestia opisu wyglądu oskarżonego w tym sygnalizowane w apelacji pewne rozbieżności w zeznaniach świadków co do aspektów dotyczących ubioru oskarżonego, jego garderoby w czasie zajścia nie podważa wiarygodności zeznań świadków R. G. i R. B., a które są spójne i konsekwentne. W przedstawionej w apelacji argumentacji obrońca oskarżonego podnosi, iż z rozważań Sądu wynika też, że obaj świadkowie tj. M. K. i W. W. podali, że oskarżony wykonywał ruch ręką jakby próbował uderzyć funkcjonariusza. Zatem, jak konstatuje skarżący, nawet w ocenie Sądu z zeznań wskazanych świadków nie wynika, iżby oskarżony uderzył któregoś z funkcjonariuszy a jedynie wykonywał ruchy, które ewentualnie wskazywać mogłyby na to, że próbował to zrobić. Rozpatrując przedstawione tezy zasadnym pozostaje zauważyć, iż funkcjonariusze policji w czasie przeprowadzanej interwencji znajdujący się bezpośrednio przy oskarżonym w swoich zeznaniach w sposób koherentny wskazywali na okoliczność uderzenia funkcjonariusza R. G. przez oskarżonego w czasie tego zajścia, przesłuchani natomiast w sprawie świadkowie M. K. jak i A. B. K. obserwowali to zajście już z pewnej odległości. Ponadto zwrócić należy także uwagę, iż zakres pojęcia czynnej napaści jest szerszy w pewnym aspekcie niż zakres pojęcia naruszenia nietykalności cielesnej. Czynna napaść obejmuje wszelkie działania podjęte w celu wyrządzenia krzywdy fizycznej, choćby cel ten nie został osiągnięty. Samo dopuszczenie się czynnej napaści, chociażby jeszcze w stadium usiłowania naruszenia nietykalności, wypełnia już znamiona dokonanego przestępstwa napaści, gdyż chodzi o gwałtowny charakter zdarzenia, a nie konkretny jego rezultat. (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2015 roku IV KK 279/14).

Co do apelacji prokuratora

Za zasadne uznać należy stanowisko skarżącego, iż sąd rejonowy wyrokując w sprawie wymierzył oskarżonemu H. B. za czyn z art. 224§1 kk i art. 226§1 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk i za czyn z art. 222§1 kk w zw. z art. 57a§1 kk a także karę łączną rażąco niewspółmiernie łagodną. Zaznaczyć należy, iż jak zaznacza się w praktyce orzeczniczej rażąca niewspółmierność kary jest uchybieniem w zakresie konsekwencji prawnych czynu, a zatem realnie można o niej mówić wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych, wymierzonych za popełnione przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie zapewnia spełnienia celów kary. Ponadto, orzeczona kara lub środek karny mogą być uznane za niewspółmierne, gdy nie uwzględniają w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnionego czynu, jak i osobowości sprawcy (tak. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 czerwca 2009 roku WA 19/09). Taka właśnie sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. W zakresie wskazanych powyżej i orzeczonych wobec oskarżonego H. B. kar sąd rejonowy nie docenił okoliczności obciążających. Analizując sprawę zwrócić należy uwagę na takie aspekty jak nasilenie agresji oskarżonego, społeczna szkodliwość popełnionych czynów oraz częstotliwość takich negatywnych zachowań, wskazujące na brak poszanowania dla prawa i porządku prawnego, nie można przy tym nie zauważyć, iż czyn opisany w pkt III części wstępnej wyroku, za który skazany został oskarżony H. B. miał charakter występku chuligańskiego.

Trafnym natomiast pozostaje przedstawione przez sąd rejonowy stanowisko co do zasadności zastosowania wobec oskarżonego H. B. środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary z wyznaczeniem 3 letniego okresu próby. Podniesiony w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do zasadności zastosowania wobec oskarżonego tego środka probacji nie zasługiwał na uwzględnienie. Analizując wszystkie aspekty sąd okręgowy uznał, iż w sprawie tej zaistniał szczególnie uzasadniony wypadek, który przemawiał za orzeczeniem wobec tego oskarżonego kary nieizolacyjnej. Postawa oskarżonego jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy

sposób życia uzasadniają przekonanie, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec tego oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Odnotować należy, iż oskarżony H. B. nie był do tej pory karany sędownie, zważyć przy tym również należy na wiek tego oskarżonego. Zastosowany wobec oskarżonego trzyletni okres próby będzie wystarczający dla zweryfikowania trafności rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary.

Z tych też wszystkich względów zaskarżony wyrok podlegał zmianie w ten sposób, że:

1. uchylono orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie IV dyspozycji,
2. w ramach czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie I dyspozycji przyjęto, iż działanie jego polegało na tym, że w okresie od 17 listopada 2014 roku do 17 lutego 2015 roku w P. woj. (...) w realizacji z góry powziętego zamiaru, groźbami oraz znieważeniem pracowników (...) podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych – kierownika M. W. i pracowników socjalnych W. K., D. K. oraz E. M., wywierał wpływ na ich czynności urzędowe podejmowane w trybie administracyjnym, związane z ubieganiem się przez oskarżonego o świadczenia z zakresu pomocy społecznej, a karę za ten czyn podwyższono do 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
3. w punkcie III dyspozycji podwyższono wymierzoną karę do 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzono oskarżonemu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

w pozostałym zaś zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Sprostowania wymaga przez sąd rejonowy zamieszczone w pkt VI części dyspozytywnej wyroku wskazanie w części dotyczącej orzeczonych na podstawie art. 57a§2 kk od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego R. G. dwóch nawiązek po 300 złotych albowiem zawarto tam wskazanie, iż nawiązki te orzeczono na rzecz R. G..

Na podstawie art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o Adwokaturze (Dz. U. Nr 16 poz. 24 z późn. zm.) oraz §17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu z dnia 3 października 2016 roku (Dz. U. z 2016 roku poz. 1714) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. P. B. z Kancelarii Radcowskiej w Ś. 516,60 złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego, należnych Skarbowi Państwa, orzeczono na podstawie art. 624§1 kpk zwalniając oskarżonego od ponoszenia tych kosztów, zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa.